

Kombajn przyjaźni

(Informacja własna)

Kombajnem przyjaźni nazywano wspólny polsko-radziecki projekt kombajnu przeznaczanego do urabiania najtwardszych węgli w ścianach o wysokości do 3,5 m. Kombajn ten jest najnowocześniejszym rozwiązaniem naukowo technicznym w dziedzinie maszyn górniczych — nie wymaga obecności człowieka, jest zdalnie sterowany przy pomocy radia.

Kombajn ów jest owocem współpracy polskiego zespołu konstrukcyjnego z Zakładów Konstrukcyjno-Mechanizacyjnych PW, w skład którego wchodzi inżynierowie **J. Fedyszak, Z. Bijak, A. Bicz**

i **I. Maciejszyk** oraz zespołu radzieckiego, pracującego pod kierunkiem dr inż. **A. D. Gridina** oraz dr inż. **W. G. Fiodorowa**.

Współpraca ZKM PW z instytutami i biurami konstrukcyjnymi w ZSRR sięga jeszcze czasów kombajnu wrębnikowego „Śląsk” — młodszego brata radzieckiego kombajnu „Donbass”, a bezpośrednia współpraca oparta o wspólne roczne plany prowadzona jest od 1966 roku. Partnerstwo naukowców Polski i ZSRR staje się coraz bardziej wszechstronne, z roku na rok bowiem zwiększa się zakres podejmowanej te-
(CIĄG DALSZY NA STR. 2)

(DOKONCZENIE ZE STR. 1)

matyki, poszerza się ilość współpracujących ze sobą placówek naukowo-badawczych z różnych okręgów węglowych Kraju Rad, a także ilość współpracujących ze sobą specjalistów. Z roku na rok udoskonalają się również formy tej współpracy.

Jedną z nich są wzajemne konsultacje w celu bieżącego zaznajamiania się z prowadzonymi pracami oraz kierunkami badań. Konsultacje te bardzo często przyczyniają się do korekty kierunków prowadzonych u siebie w kraju prac, inspirują do nowych rozwiązań czy zmian konstrukcyjnych.

Inną formą są tzw. prace wspólne, prowadzone na podstawie wcześniej opracowanych wzajemnych planów współpracy, a dotyczą one tych zagadnień, które szczególnie interesują obie strony. Tematy prowadzone są równoległe przez obydwie współpracujące z sobą instytucje. Na bieżąco uzgadnia się założenia metody normalizacji,

unifikacji itd., a to w tym celu, by projektowane i budowane urządzenia mogły być równocześnie zastosowane przez górnictwo węglowe w PRL i ZSRR.

Coraz szerzej stosowana jest wyższa forma współpracy, która przyspiesza cykl tworzenia maszyny. Metoda ta polega na tym, że wybitni polscy i radzieccy specjaliści tworzą wspólne zespoły konstruktorskie lub przy konstruowaniu wspólnego urządzenia czy maszyny wprowadzają podział zadań dla opracowania poszczególnych zespołów urządzenia.

Zakłady Konstrukcyjno-Mechanizacyjne Przemysłu Węglowego mają wielu partnerów w Związku Radzieckim, prowadzą żywą i owocną współpracę, przede wszystkim z GIPROUGLEMASZ oraz Instytutem Górniczym im. A. A. Skoczyńskiego w Moskwie, z placówkami naukowo-technicznymi Doniecka, a ponadto z 18 placówkami tego typu w całym ZSRR.

(w)